

mijmering

leven

Mensen zijn altijd druk met de meest uiteenlopende zaken. Iedereen is het middelpunt van zijn eigen bestaan. Je kunt daarom ook niet voor een ander uitmaken of hij wel of niet met iets belangrijks bezig is en bovendien, wat voor de een belangrijk is, is het voor de ander niet. Soms staat de ene werkelijkheid toch wel in schril contrast met de andere. Mijn geliefde strijkt met hart en ziel. Hij kan pagina's schrijven over een plooi in een overhemd, een vouw in een polo, of het wel of niet 'warm aaien' van zijn ondergoed. Strijken voedt voor hem een belangrijke behoefte aan frisheid, veiligheid en autonomie. Onbenullig? Nee, ik zal de laatste zijn om dat te zeggen, ik zie het als een gave om in het kleine het grote te eren.

Misschien niet zo subtiel, maar ik heb wel een beetje moeten lachen om de drie vluchtelingen die zich, in de hoop Engeland te bereiken, verstopten in een vrachtwagen met toetjes, maar strandden in Oosterhout. Met hetzelfde doel stapten een dag later zeven vluchtelingen in een vrachtwagen vol mosselen; na klopsignalen – 'zijn we er al' - werden ze in het Zeeuwse Rilland tussen de schelpdieren uitgevist. Ik zou de voorkeur hebben gegeven aan de toetjes, maar je hebt het als vluchteling meestal niet voor het kiezen. Triest? Ja, heel triest, ik zal de allerlaatste zijn om dat te ontkennen, maar soms moet je humor ook een kans geven, ook als is die wrang.

Tussen de strijkbout en de vrachtwagen met toetjes leefde ik mijn leven. Deels op de kinder-ic in Maastricht, waar mijn kleinzoon de eerste week van het jaar met een longontsteking aan de beademing lag en deels in het huis van zijn opa, die bezig was te sterven. Ze hebben elkaar gezien maar niet gekend. Ooit zal mijn dochter haar zoontje vertellen over opa, die met zijn brandende sigaret kringetjes draaide in de pikdonkere nacht. Elke dag winnen en verliezen we een stukje van onszelf. Vaar wel, vriendje en vriend, op het leven en de dood.

Marjolijn Sengers, 15 januari 2017